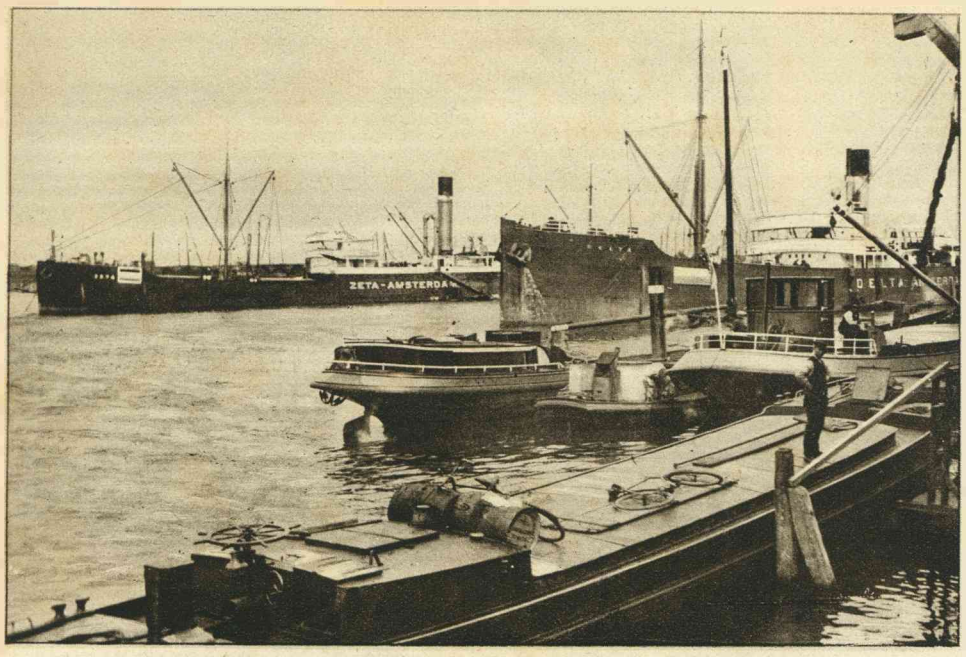

DE GRAANKWESTIE MET ENGELAND GEREGELD.
Verleden week zijn te Amsterdam de twee eerste der door de Engelschen vrijgelaten graanschepen Zeta en Delta, aangekomen.

HET KOLONIAAL ONDERWIJS.
Aan het Koloniaal Onderwijs-Congres, dat te 's-Gravenhage werd gehouden, was een tentoonstelling verbonden van leermiddelen ten dienste van het Koloniaal onderwijs. Onze foto geeft een hoekje der tentoonstelling.

„Zeg, Bernard, vertel me nu nog eens wat van dien maanvisch!"

Ik weigerde echter beslist op zijn verzoek in te gaan. Het was klaarblijkelijk onmogelijk het kind den ernst van zijn toestand te doen begrijpen. Stel dat ik zijn moeder niet vond, wat moest ik dan met den knaap doen? Ik onderwierp hem aan een kruisverhoor, zonder nader tot het doel te geraken. Of zijn moeder jong of oud, klein of groot, dik of dun was, wist hij niet, hij wist alleen, dat zij erg mooi was, een wetenschap waar ik al bijzonder weinig aan had. Het scheen wel dat mevrouw Vermeulen in zeer goeden doen was en veel reisde.

„Ben je al eens meer verdwaald geweest?" vroeg ik.

Nooit!" was het antwoord. „Ik had altijd een gids."

„Luister, Karel," zei ik hem, „ik zal een auto nemen en we zullen de stad nog eens doorrijden, let dan goed op of je het hotel wellicht terugziet."

„Fijn, hoor, zoo'n tochtje in een auto," antwoordde de knaap vol blijdschap.

Ik zuchtte. Weer doorkruisten we de stad, terwijl ik af en toe aan Karel vroeg: „Is 't hier?" Waarop steeds op volmaakt onverschilligen toon het antwoord volgde: „Neen, Bernard." Het was om wanhopig te worden. Doch eindelijk, terwijl ik er reeds over dacht den knaap mee naar mijn woning te nemen, legde hij een hand op mijn arm en zei:

„Hier is 't hotel, Bernard!"

Ik weerhield met moeite een uitroep van blijdschap. Karel wees mij naar een helder verlicht gebouw, langs de deur waarvan men aan weerszijden een paar kolommen zag.

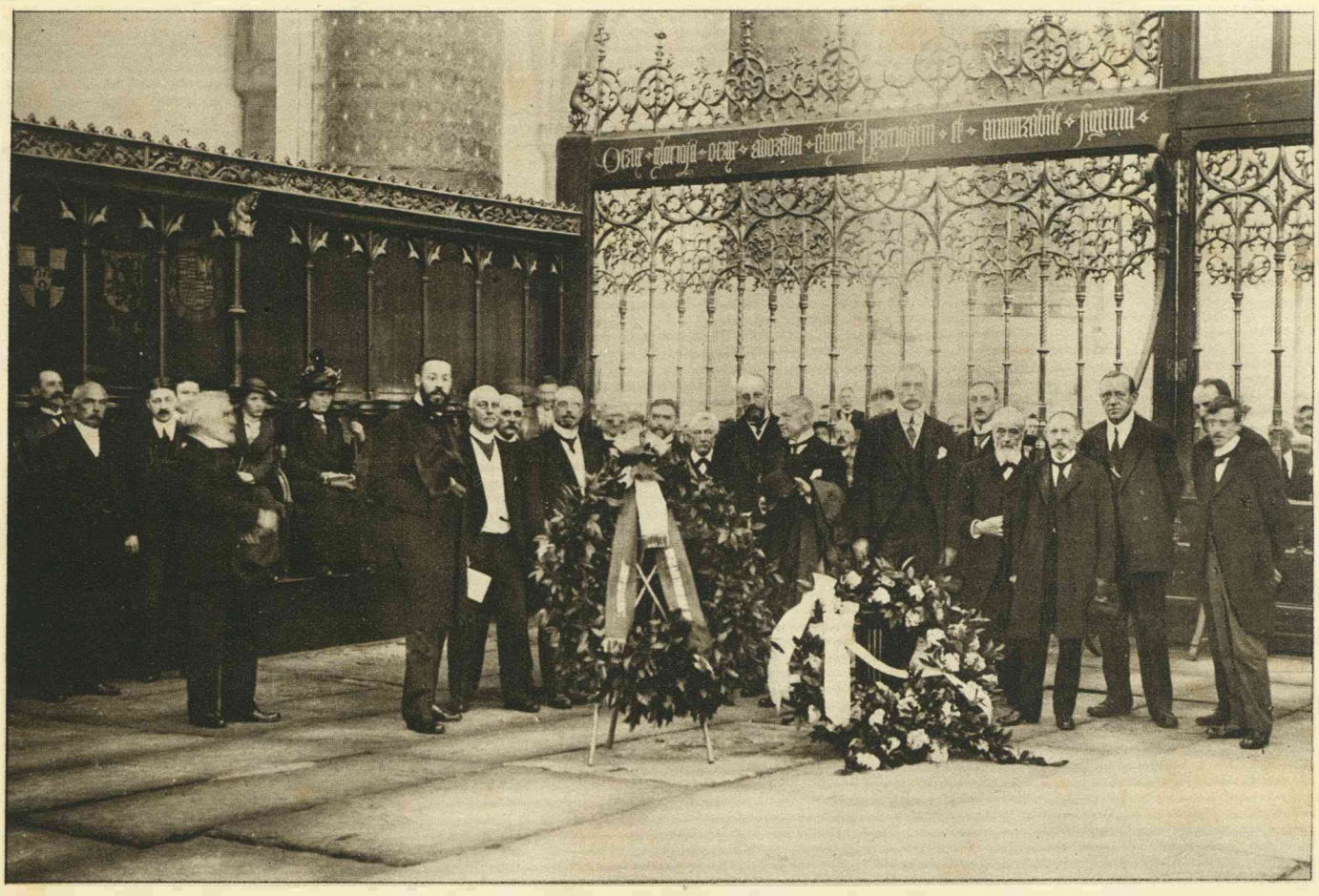
„Weet je het zeker, Karel?" vroeg ik nog.

„O, heel zeker!" was het antwoord.

Ik liet den auto stilhouden, Karel steeg uit, gaf mij de hand en zei:

„Nu, wel bedankt, Bernard! Stuur morgen je rekening maar, dan zal Agnes je betalen."

Ik werd beleefd doch beslist afgescheept door den kleinen man; ik voelde mij echter niet beleedigd, want Karel was niet als andere jongens. Bovendien was ik verheugd van een zware verantwoordelijkheid ontslagen te zijn. Ik schudde hem dus de hand en zei: „Morgen kom ik met de rekening, Kare. Ik wensch je intusschen wel te rusten!"

FRANS HALS 250 JAAR DOOD.
Ter gelegenheid van den 250-jarigen sterfdag van den bekenden Hollandschen schilder Frans Hals, heeft de Vereeniging „Kunst zij ons Doel" op het graf van den schilder in de Groote Kerk te Haarlem, een tweetal kransen gelegd. Bij deze plechtigheid waren verschillende autoriteiten aanwezig.

„Wel te rusten, Bernard!" herhaalde de knaap en snelde het hotel binnen.

Ik wandelde huiswaarts, terwijl ik nog eens over de gebeurtenissen nadacht en mij verwonderde over het eigenaardige karakter van den knaap. Ik had nauwelijks tien minuten voortgewandeld, toen ik uit mijn overpeinzingen werd opgeschrikt door het zien van een helverlicht gebouw, een hotel, welks ornamentale ingang een paar zuilen vertoonde. Een gevoel van twijfel sloop mijn ziel binnen; een onverklaarbaar, niet te definieeren gevoel, hetgeen mij waarschuwde dat er iets niet in orde was. Ik verhaastte mijn stap en trad het hotel binnen.

„Mevrouw Vermeulen logeert die hier?" vroeg ik den portier.

„Jawel, mijnheer!" antwoordde deze. „Maar zij is zooeven uitgegaan!"

„Uitgegaan!" riep ik geprikkeld uit. „Waarheen?"

„Dat weet ik niet," antwoordde de man. „Ik heb om een auto getelefoneerd en daarin is ze weggereden. Ze was zeer zenuwachtig!"

Ik begreep alles: ze was naar het bureau van Politie. Dat moest ik voorkomen.

„Weet je het nummer van den auto?" vroeg ik nog.

„Jawel mijnheer!" was het antwoord. „Ik ken den chauffeur. Hij rijdt met H 2372!"

Ik holde de straat weer op naar de standplaats der auto's in de nabijheid.

„Ren als de drommel auto H 2372 na," riep ik den eersten den besten chauffeur toe, terwijl ik in zijn auto sprong.

„Welke richting, mijnheer?" vroeg deze verwonderd.

„Commissariaat van Politie! Een extra-fooi als je den auto inhaalt!"

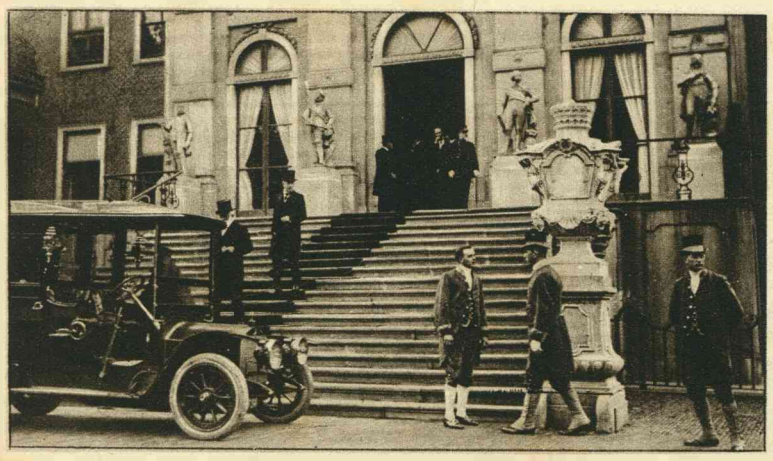
Deze aansporing was voldoende om den chauffeur met razende snelheid de straat te doen doorsnellen. Het geluk was me thans gunstig: voordat de eerste auto het commissariaat bereikt had, hadden wij hem ingehaald en had deze op ons geroep gestopt.

Ik stapte mijn auto uit, trad op den anderen toe en vroeg de daarin zittende dame min of meer onbeholpen:

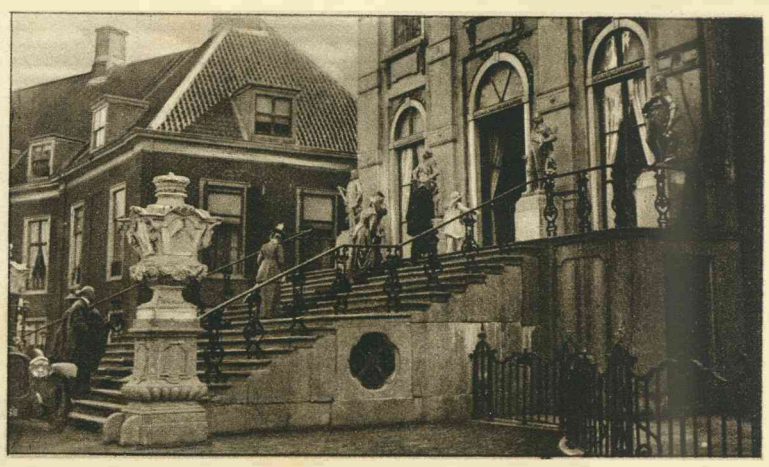
„Is u .... Agnes?"

„Ja!" riep ze mij toe. „Waar is mijn jongen?"

(Zie vervolg op pag. 10.)

DE VERJAARDAG VAN H.M. DE KONINGIN.
Links: Z. Exc. Minister P. W. A. Cort van der Linden verlaat het Huis ten Bosch, waar hij H.M. heeft gelukgewenscht. *Midden:* H. K. H. Prinses Juliana wandelt Haar Grootmoeder tegemoet, die H.M. de Koningin Haar gelukwenschen komt aanbieden. *Rechts:* De aankomst van H.M. de Koningin-Moeder op het Huis ten Bosch. (*foto's Van Tol.*)